

CỔ NGU

Lần

Lúng túng mãi không xong ! Ông không còn tự mặc áo len được nữa. Tôi giúp ông xỏ tay áo, cài lại nút, sau khi phát hiện ông mặc ngược quần, *fermeture* phía sau lưng.

Khoác tay ông rời phòng. Cuối hành lang, một bà đầm lầy bẫy được hai cô y tá xóc nách đi. Ông thì thầm :

- Thấy không ? Một bầy tiên đang múa kia kia !

Tôi gật đầu, không đáp trả.

Gần cửa thang máy, thoáng một bóng áo trắng. Ông đảo mắt :

- Coi chừng, quần giảo ! Có đứa hiền, còn thằng này ác lắm, thích đánh tù, mắng tù !

Trời nắng đẹp. Đầu tháng ba, đã gần 20°C. Cuối đông mà như đã đầu xuân. Mở gói thuốc. Ông một điếu. Tôi một điếu. Ông thong thả rít, chỉ xuống chân, khoe :

- Đôi giày vải này của thằng Đoàn Chuẩn tặng đấy. Nhiều đứa xin, nhưng nó không cho !

Ngồi xuống băng ghế. Ông kể về một cô Ng. đẹp người, con nhà giàu, nắm một địa vị quan trọng trong xã hội. Bạn bè gán ghép, bảo cô Ng. mê ông lắm. Ông cười cười, mắt mơ màng :

- Cái lũ vớ vẩn ! Đã lấy vợ, có con, đây không ngó ngang ngó dọc nữa ! Trong óc, trong tim, chỉ còn một người thôi !

Ấm áp. Vài cánh bướm cam ngủ suốt đông trong góc kín vội bung ra bãi cỏ mượt xanh đã lốm đốm cúc trắng. Lượn một vòng rồi đậu lên tường cao, phía

nặng quét, cánh xoè phoi. Một chiếc xe hơi chậm chậm lướt qua, ba người ngồi trong. Ông kéo tay áo, nói nhỏ, giọng hậm hực :

- Thủ trưởng, thủ phó bệnh viện đây ! Chắc tham những dữ lắm nên chưa chi đã sắm xe hơi, lại có tài xế riêng. Chúng nó tiêu tiền như rác, lại cứ lên mặt đạo đức cách mạng. Nguy với chả cán bộ !

Ông xin điều thuốc thứ hai :

- Thèm quá, có gia đình vào thăm, mới được hút. Y tá cấm hút thuốc trong phòng.

Tôi hỏi :

- Máy ngày vừa rồi, có ai vào thăm không ?

- À, có vợ chồng thằng V., rồi S. đem hộp *chocolat* đến biếu, cả cô M. nữa. Thằng T. chắc bận học hành, thi cử nên chưa thấy vào.

Ông nhớ chi tiết những lần thăm viếng của người nhà, nhưng lại quên việc T., con trai út của ông đã đi làm, lấy vợ, có con từ lâu.

Đưa ông lên phòng, bóc chiếc bánh. Ông ăn, khen :

- Đúng là bánh cốm Hải Dương. Ngon quá !

Rồi thở dài :

- Được về nhà, chắc sẽ làm một chuyến. Hoặc Sài Gòn-Hà Nội để thăm cảnh, thăm người. Hoặc sang Virginia đến nhà Th., N. gặp anh chị C. Sau đó, chắc đường ai nấy đi. Từng này *tuổi rồi !*

Nắm tay ông, tôi dặn :

- Đây là bệnh viện. Chữa hết bệnh sẽ về nhà. Không phải trại cải tạo đâu. Đừng tìm cách trốn trại nhé. Bác sĩ không thích đâu ! Mai T. sẽ vào thăm.

- Ừ, thay phiên nhau như thế, ai cũng yên tâm. Tốt !

Ông ôm tôi, hôn chào từ giã. Những chân râu vừa nhú đâm vào má, nhoi nhoi.

Trên đường về, cái cảm giác nhói nhói ấy dần len sâu trong lòng.

Ông ấy : bố của tôi.

Champcueil-Thiais
03.2015